

Böfäm 1

AYRILIK

Tepelerin üzerinden görünmez bir sis gibi, çıtırdayarak geldi. Bedensiz hareket etmek onu yoruyordu, bu yüzden çok yavaş süzölüyordu. Şimdi düşünmüyordu. Son düşüncesinin üzerinden aylar geçmişti, çünkü onun adına düşünme işini yapan beyin ölmüştü. Beyinler hep ölüdü zaten. Şimdi yine çıplaktı ve korkuyordu.

Çimenlerin üzerinde ağır ağır ilerleyen şey; yünlü, meleyen, beyaz yaratıklardan birinin içine saklanabilirdi. Ama onların beyinleri faydasızdı, çimenler ve meleyen başka şeyler yapmak dışında hiçbir şey düşünemiyorlardı. Hayır. Onlar iş görmezdi. Onun daha iyi bir zihne ihtiyacı vardı: güçlü bir zihne, kudretli bir zihne, onu güvende tutabilecek bir zihne.

Aramaya devam etti.

Yeni botlarından utandı: Kaskatı ve pasparlaktılar. Parlak botlar! Rezaletti bu. Temiz botlar deseniz, onlar farklıydı.

İçine su işleminin diye botları birazcık cilalayabilirdiniz. Ama var olmayı hak etmek için botların iş görmesi gerekirdi. *Parlamamalıydılar.*

Tiffany Sızı, yatak odasındaki halının üzerinde durdu ve başını iki yana salladı. O botları bir an önce sürtüp eskitmeliydi.

Bir de yeni, kurdeleli hasır şapkası vardı. O konuda da şüpheler besliyordu.

Aynada kendine bakmaya çalıştı, ama kolay iş değildi, çünkü ayna lekeli, çatlak ve avuç içi kadardı. Aynayı etrafında gezdirerek kendini mümkün olduğunca çok görmeye çalışması ve gördüğü parçaların birbirine uyup uymadığını hatırlaması gerekiyordu.

Ama bugün, eh, normalde evde bu tür şeyler yapmazdı, ama bugün düzgün görünmesi önemliydi ve çevrede kimse olmadığından...

Aynayı yatağın yanındaki dingildek sehpayaya koydu, lime lime olmuş halının ortasında durdu, gözlerini kapattı ve konuştu:

“Beni gör.”

Ve uzakta, tepelerin üzerinde, bedensiz ve zihinsiz olan, ama korkunç bir açlık ve dipsiz bir korku hisseden şey, gücü sezdi.

Bir burnu olsa havayı koklayabilirdi.

Aradı.

Buldu.

Ne tuhaf bir zihin, tıpkı iç içe geçmiş, gittikçe küçülen bir sürü zihin gibi! Ne kadar güçlü! Ne kadar yakın!

Hafifçe yön değiştirdi ve biraz daha hızlandı. Hareket ederken, sinek sürüsü gibi bir ses çıkarıyordu.

Koyunlar bir anlığına, göremedikleri, duyamadıkları ve kokusunu alamadıkları bir şey yüzünden huzursuzlanarak melediler...

... ve çimen çiğnemeye devam ettiler.

Tiffany gözlerini açtı. İşte oradaydı, kendinden bir iki metre uzakta. Kendi kafasının arkasını görebiliyordu.

Dikkatle, hareket eden 'kendisine' bakmadan, odada hareket etti, çünkü 'kendisine' bakarsa bu numaranın sona ereceğini öğrenmişti.

Bu şekilde hareket etmek oldukça zordu, ama sonunda kendi önüne geçti ve kendini tepeden tırnağa süzdü.

Kahverengi gözler ve onlara uygun kahverengi saçlar... Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. En azından saçları temizdi ve yüzünü yıkamıştı.

Üzerindeki yeni elbise, görüntüsünü biraz düzeltiyordu. Sızı ailesinde yeni giysiler almak o kadar sıra dışı bir şeydi ki! Elbette, 'içinde büyüsün' diye elbiseyi büyük almışlardı. Ama en azından açık yeşildi ve yere değmiyordu. Parlak botları ve hasır şapkasıyla tıpkı bir çiftçi kızı gibi görünüyordu, ilk işine gitmeye hazırlanan, oldukça saygın bir çiftçi kızı gibi... Bu kadarı, yeterli olmalıydı.

Buradan bakınca kafasındaki sivri tepeli şapkayı görebiliyordu, ancak dikkatli bakması gerekiyordu. Havada bir ışıltı gibiydi, gördüğünüz an kayboluyordu. Yeni hasır şapkası endişelendirmişti onu, ama sivri şapka hiç yokmuş gibi hasır şapkanın içinden geçivermişti.

Bunun sebebi, bir açıdan, var olmamasıydı. Şapka, yağmurlu havalar dışında görünmezdi. Güneş ve rüzgâr içinden geçip gidiyordu, ama yağmur ve kar bir şekilde onu görüyor, gerçek bir şapkaymış gibi davranıyordu.

Dünyadaki en harika cadı vermişti onu Tiffany'ye. Siyah elbise giyip siyah şapka takan; gözleri, hasta bir koyunun içinden geçen terebentin gibi içinize işleyen, gerçek bir cadı. Onu tanımak bir ödüldü.

Tiffany büyü yapmıştı, ciddi bir büyü. Yapmadan önce yapabildiğini, yaparken de ne olduğunu bilmiyordu. Yaptıktan sonra nasıl yaptığını anlamamıştı. Şimdi, nasıl yaptığını öğrenmek zorundaydı.

“Beni görme,” dedi. Kendi görüntüsü ya da her ne idiyse o –çünkü bu numarayı nasıl yaptığından da emin değildi– yok oldu.

Bunu yaptığı ilk seferde şok olmuştu. Ama kendini görmeyi *her zaman* kolay bulmuştu, en azından kafasının içinde. Tüm anıları, bir şeyler yapan ya da bir şeyler izleyen kendine dair küçük resimler gibiydi. Kafasının önündeki iki delikten bakan birinin göreceği resimler gibi değildi. İçinde, her zaman kendisini izleyen bir parça olmuştu.

Bayan Kene –bir başka cadıydı, ama Tiffany’ye şapkayı veren cadıdan daha kolay konuşabildiğiniz biriydi– bir cadının nasıl ‘mesafe koyacağını’ bilmesi gerektiğini ve yetenekleri arttıkça daha fazlasını öğreneceğini söylemişti. Bu yüzden Tiffany ‘kendini görme’ işinin bunun bir parçası olduğunu tahmin ediyordu.

Tiffany bazen, ‘beni gör’ meselesi hakkında Bayan Kene ile konuşması gerektiğini düşünüyordu. Kendi bedeninden çıkıyormuş ve çevrede dolaşabilen bir başka hayalet bedene sahip oluyormuş gibi hissediyordu. Hayalet, aşağıya bakıp gerçekten de hayalet bir beden olduğunu görmediği sürece işe yarıyordu. Bu olduğunda, içinde bir parça, paniğe kapılıyor, kendini hemen katı bedeninin içinde buluyordu. Tiffany sonunda bu becerisini kendine saklamaya karar vermişti. Bir öğretmene *her şeyi* de anlatmak gerekmiyordu. Hem, aynanız olmadığında işe yarayan bir numaraydı.

Bayan Kene, bir tür cadı bulucuydu. Cadılık bu şekilde işliyor gibiydi. Bazı cadılar, umut vadeden kızlara karşı gözlerini açık tutuyorlardı ve onların gelişmesine yardım edecek yaşlı cadılar buluyorlardı. Onlar nasıl yapacağımızı öğretmiyorlardı. Ne yaptığımızı, nasıl bileceğinizi öğretiyorlardı.

Cadılar biraz kedilere benziyorlardı. Birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanmıyorlardı ama, belki onlara ihtiyaç duyarlar diye, tüm diğer cadıların nerede olduğunu bilmekten çok hoşlanıyorlardı. Bunun sebebi, keh keh gülmeye

başladıklarında arkadaşlarının onları uyarmalarını istemeleri idi.

Cadılar pek çok şeyden korkmazlardı, Bayan Kene öyle söylemişti. Güçlü olanlar, bundan bahsetmekten hoşlanmasalar bile, *'kötü bir cadı olmaktan'* korkarlardı. Sırf sizin gücünüz var, başkalarının yok diye, küçük, dikkatsiz zalimliklere kaçmak, diğer insanların çok da önemli olmadığını düşünmek çok kolaydı. Doğru ve yanlış gibi fikirlerin sizin için geçerli olmadığını düşünmek çok kolaydı. Bu yolun sonunda kendinizi pastadan bir evde yapayalnız, salyalarınızı akıtarak keh keh gülerken ve burnunuzda sigiller büyütürken bulurdunuz.

Cadılar, başka cadıların kendilerini izlediğini bilmeye ihtiyaç duyarlardı.

Ve Tiffany'ye göre şapkanın orada olmasının sebebi buydu. Gözlerini kapadığı sürece, ona her dilediğinde dokunabiliyordu. O bir hatırlatıcıydı...

“Tiffany!” diye bağırdı annesi merdivenlerden yukarı. “Bayan Kene geldi!”

Dün, Tiffany, Sızı Nine'ye veda etmişti...

Eski çoban kulübesinin demir tekerlekleri tepelerde, çimenlere yarı gömülmüş duruyordu. Yamulmasına rağmen hâlâ ayakta olan koca göbekli soba, pastan kırmızılaşmıştı. Tebeşir tepeleri onları içine alıyordu, tıpkı Sızı Nine'nin kemiklerini aldığı gibi.

Kulübenin kalanı Nine'nin gömüldüğü gün yakılmıştı. Değil o kulübede bir gece geçirmek, hiçbir çoban ona girmeye bile cüret edemezdi. İnsanlar Sızı Nine'yi gözlerinde çok büyütmuşlerdi. Yerinin doldurulması zordu. Her mevsim, gece gündüz, Tebeşir ülkesi *oydu*: Tebeşir ülkesinin en iyi çobanı, en bilge kadını, onun hafızası. Eski botlar ve çuval bezinden önlükle dolaşan, pis kokulu eski bir pipo içen ve koyunlara ilaç diye terebentin veren bir ruhu vardı sanki artık yaylaların.

Çobanlar, Sızı Nine'nin mavi göğe lanet okuduğunu söylerlerdi. Küçük, yumak yumak beyaz yaz bulutlarına "Sızı Nine'nin küçük kuzuları" derlerdi. Bunu söylerken gülüyor olsalar da içlerinde bir parça buna inanırdı.

Hiçbir çoban o kulübede yaşamaya cüret edemezdi, hem de hiçbirini.

Bu yüzden çimenleri kesmişler, Sızı Nine'yi Tebeşir'e gömmüşler, iz bırakmamak için çimenleri sulamışlar, sonra kulübeyi yakmışlardı.

Koyun yünü, Neşeli Denizci tütünü ve terebentin...

Çoban kulübesinin kokusu bunlardan oluşuyordu, Sızı Nine'nin kokusu da... Bu tür şeyler insanın yüreğini dağılıyordu. Kulübenin sıcaklığına, sessizliğine ve güvenliğine geri dönmek için Tiffany'nin bunları koklaması yeterli oluyordu. Üzüldüğü zaman oraya gidiyordu, mutlu olduğu zaman oraya gidiyordu; Sızı Nine her zaman gülümsüyor,

ay yapıyor ve hiçbir Şey söylemiyordu. oban kulubesinde hiçbir kötü Şey olamazdı. O, dünyaya karşı bir kaleydi. Şimdi, Nine gittikten sonra bile, Tiffany oraya gitmekten hoŐlanıyordu.

Rzgr, çimenlerin üzerinde eserken ve koyun çanları uzaktan uzağa *tingirdarken* Tiffany orada durdu.

“Benim...” boğazını temizledi, “benim gitmem gerek. Ben... ben doğru düzgün cadılık öğrenmeliyim ve artık burada bana öğretebilecek kimse yok, biliyorsun. Benim... tıpkı senin yaptığın gibi tepelere göz kulak olmam gerek. Ben bazı Şeyler *yapabiliyorum*, ama ne yaptığımı *bilmiyorum*. Bayan Kene diyor ki, bilmediği Şey insanı ldrebilirmiş. Bu işte senin kadar iyi olmak istiyorum. Geri döneceğim! Yakında döneceğim! Söz veriyorum, gittiğim zamankinden daha iyi biri olarak döneceğim!”

Bir esintinin yolundan saptırdığı mavi bir kelebek Tiffany'nin omzuna kondu, kanatlarını bir iki kez açıp kapattı, sonra uçup gitti.

Sızı Nine konuŐurken kendini asla rahat hissetmezdi. Diğer insanların ip toplaması gibi o da sessizliği toplardı. Onun sessizliği her Şeyi anlatırdı.

Tiffany, gözyaŐları kuruyana kadar, bir süre daha orada kaldı, sonra tepeden indi. Tekerleklerin çevresinde kıvrılan ve koca göbekli sobanın bacasında ıslık alan, dinmek bilmez rzgrı geride bıraktı. YaŐam devam ediyordu.